

Księga Daniela - numer sto

Trwająca walka o usprawiedliwienie przez wiarę: historyczna analiza apostazji w protestantyzmie

Jeff Pippenger

2024-02-29

Poselstwo przyniesione przez starszych Jonesa i Waggonera w buncie z 1888 roku było poselstwem usprawiedliwienia z wiary w prawdzie. Odstępczy protestantyzm twierdzi, że usprawiedliwienie zapewnione przez śmierć Chrystusa na krzyżu przykrywa człowieka w jego grzechach, ale że Jego krew w rzeczywistości nie usuwa jego grzechów. Ta fałszywa doktryna odkłada usunięcie grzechu na czas Powtórnego Przyjścia, kiedy grzesznicy zostają wówczas w magiczny sposób przemienieni. Odstępczy protestantyzm oraz – oficjalnie od 1957 roku – laodycejski adwentyzm utrzymują, że Chrystus jest wyłącznie naszym Zastępcą, ale nie naszym Wzorem. Rok przed 1888 rokiem siostra White napisała następujące słowa.

'Nowe serce dam wam i nowego ducha włożę w was.' Wierzę z całego serca, że Duch Boży jest wycofywany ze świata, a ci, którzy mieli wielkie światło i możliwości, a ich nie wykorzystali, będą pierwszymi, którzy zostaną pozostawieni. Zasmucili Ducha Bożego, tak że się oddalił. Obecna działalność szatana, oddziałująca na serca, na kościoły i narody, powinna zatrwożyć każdego badacza prorocत्व. Koniec jest bliski. Niech nasze kościoły powstaną. Niech nawracająca moc Boża będzie doświadczana w sercach poszczególnych członków, a wtedy ujrzymy głębokie poruszenie Ducha Bożego. Samo przebaczenie grzechu nie jest jedynym skutkiem śmierci Jezusa. Złożył nieskończoną ofiarę nie tylko po to, by grzech został usunięty, lecz aby natura ludzka została odnowiona, na nowo upiększona, odbudowana z ruin i uczyniona zdolną do przebywania w obecności Boga....

Chrystus jest drabiną, którą widział Jakub, której podstawa spoczywała na ziemi, a najwyższy szczebel sięgał najwyższych niebios. To ukazuje wyznaczoną drogę zbawienia. Mamy się wspinać po tej drabinie, szczebel po szczeblu. Jeśli ktokolwiek z nas ostatecznie będzie zbawiony, stanie się to dzięki trzymaniu się Jezusa tak, jak trzymamy się szczebli drabiny. Chrystus stał się dla wierzącego mądrością i sprawiedliwością, uświęceniem i odkupieniem....

Dojdzie do strasznych upadków wśród tych, którzy sądzą, że stoją mocno, ponieważ mają prawdę; lecz nie mają jej takiej, jaka jest w Jezusie. Chwila nieuwagi może pogрузić duszę w nieodwracalnej zgubie. Jeden grzech prowadzi do drugiego, a drugi przygotowuje drogę trzeciemu i tak dalej. Musimy, jako wierni posłańcy Boga, nieustannie błagać Go, aby zachował nas swoją mocą. Jeśli choć na cal odstąpimy od obowiązku, grozi nam, że pójdziemy dalej drogą grzechu, która kończy się zatraceniem. Jest nadzieja dla każdego z nas, ale tylko jedna droga — przyłączyć się do Chrystusa i wyżyć wszelkie siły, by osiągnąć doskonałość Jego charakteru.

Ta cukierkowa religijność, która lekceważy grzech i nieustannie rozprawia o miłości Boga do grzesznika, zachęca grzesznika, by wierzył, że Bóg go zbawi, podczas gdy on nadal trwa w

grzechu i wie, że to grzech. Tak postępuje wielu spośród tych, którzy twierdzą, że wierzą w teraźniejszą prawdę. Prawda jest trzymana z dala od ich życia i dlatego nie ma już mocy, by przekonywać i nawracać duszę. Trzeba wyężyć wszystkie siły nerwów, ducha i mięśni, aby porzucić świat, jego zwyczaje, praktyki i mody....

"Jeśli porzucisz grzech i będziesz kierować się żywą wiarą, bogactwa błogosławieństw nieba staną się twoim udziałem." Wybrane poselstwa, księga 3, 155.

Fałszywa „świętoszkowata religia” odstępczego protestantyzmu została ustanowiona jako oficjalna doktryna na początku czwartego pokolenia adwentyzmu w 1957 roku. Przedstawiła definicję usprawiedliwienia, która „zachęca grzesznika, by wierzył, że Bóg go zbawi, podczas gdy on trwa w grzechu.” Krzyż uczy, że „przebaczenie grzechu nie jest jedynym skutkiem śmierci Jezusa”, gdyż „On złożył nieskończoną ofiarę nie tylko po to, aby grzech został usunięty, ale także aby ludzka natura została odnowiona, ponownie upiększona, odbudowana ze swych ruin i uczyniona zdolną do stawania przed obliczem Boga.”

Bunt z 1957 roku dowodzi, że ziarno buntu, zasiane w 1863 roku, które następnie wykiełkowało w 1888 roku i potem było podlewane fałszywym przesłaniem reprezentowanym przez książkę wydaną w 1919 roku (The Doctrine of Christ), ostatecznie wydało owoc w postaci publicznego oświadczenia, że pierwotna „wiara sprawiedliwego”, przedstawiona na dwóch tablicach Habakuka, została teraz usunięta i zastąpiona skażoną definicją „usprawiedliwienia z wiary”, jaka istnieje w odstępczym protestantyzmie. Nieposłuszny prorok z Judy powrócił do grona szyderców i spożywał posiłek z kłamliwym prorokiem z Betel.

Poselstwo do zboru laodycejskiego, które najpierw zostało przedstawione ruchowi millerowskiemu w 1856 roku, a następnie ponownie zborowi laodycejskiemu w 1888 roku, było odrzucane na każdym kroku. To poselstwo Jonesa i Waggonera, które według Siostry White było zarówno poselstwem do Laodycei, jak i poselstwem o usprawiedliwieniu z wiary, zostało odrzucone pod pretekstem, że buntownicy, którzy je odrzucali, w rzeczywistości bronią starych znaków granicznych! Znaki, których bronili, stanowiły fundament ich własnej, ludzkiej konstrukcji, który był zbudowany na piasku.

Poselstwo o "usprawiedliwieniu przez wiarę", które przedstawili Jones i Waggoner w 1888 roku, obejmowało fakt prawdziwej ewangelii, że ci, którzy są usprawiedliwieni, są także uświęceni. Podkreślało, że być usprawiedliwionym znaczy "rzeczywiście" zostać uświęconym, a nie tylko zostać prawnie "uznanym" za świętego. Poselstwo Jonesa i Waggonera, o którym Siostra White stwierdziła, że przedstawiała je od lat przed buntem z 1888 roku, wskazuje, że gdy usprawiedliwienie jest przypisane, uświęcenie jest jednocześnie udzielane.

Nie może być inaczej, ponieważ zarówno usprawiedliwienie, jak i uświęcenie dokonują się dzięki obecności Ducha Świętego w wierzącym. Usprawiedliwienie i uświęcenie to po prostu dwa słowa opisujące dwa elementy jednego dzieła, które dokonuje się w wierzącym dzięki obecności Ducha Świętego.

To właśnie przesłanie Mojżesza odrzucili buntownicy Koracha; zostało ono ponownie odrzucone w 1856 roku, potem znów w 1888, a następnie w 1957 roku publicznie usankcjonowane jako teologia zbawienia laodycejskiego adwentyzmu. Nieustanny bunt znużył Boga, gdyż lud mówił: "Każdy, kto czyni zło, jest dobry w oczach Pana, a on ma w nich upodobanie; albo: Gdzie jest Bóg sądu?"

Powiedzieli: „Ci, którzy grzeszą, są usprawiedliwieni krwią Chrystusa, a Bóg ma w nich upodobanie, choć nadal grzeszą.” To duchowe zwiedzenie, które jest przedstawione w orędiu do Laodycei (lud osądzony), ponieważ mimo że Chrystus określa Laodycejczyków jako „nędznych, godnych politowania, ubogich, ślepych i nagich”, oni wierzą, że są „bogaci, wzbogaceni i niczego nie potrzebują”. A w takim stanie są w istocie o krok od tego, by zostać wypłutymi z ust Pana.

Wierni z historii ruchu millerowskiego, którzy przetrwali doświadczenie pierwszego rozczarowania w 1844 roku, jak zostali przedstawieni przez Jeremiasza w rozdziale piętnastym, w wersety 15–21, jako wierni budowniczości świątyni, którym obiecano, że jeśli nie wrócą do „zgromadzenia szyderców”, staną się „ustami” Boga, jednak powrócili do „zgromadzenia szyderców” (przedstawionego przez kłamliwego proroka z Betel) i stali się Laodycejczykami, na progu wypłucia z ust Boga, i nie wiedzą o tym.

Stan adwentyzmu laodycejskiego 11 września 2001 roku był typologicznie zobrazowany przez stan protestantów 11 sierpnia 1840 roku. Te dwie historie były zapowiedziane typologicznie przez postawę spierających się o drobiazgi Żydów, gdy przy chrzcie Chrystusa zstąpił Duch Święty. W każdej z tych trzech historii dawny lud wybrany był pomijany, a dziś proces ten nadal trwa. Posłaniec Przymierza w czasach Jana Chrzciciela miał zawrzeć przymierze z tymi, których Piotr nazwał "rodzajem wybranym".

Lecz wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem należącym do Boga, abyście ogłaszali chwałę Tego, który was powołał z ciemności do swego przedziwnego światła; wy, którzy niegdyś nie byliście ludem, teraz zaś jesteście ludem Bożym; którzy nie dostąpiliście miłosierdzia, lecz teraz je otrzymaliście. 1 Piotra 2:9, 10.

Piotr wskazywał nowy lud wybrany swojego czasu, którym wówczas był Kościół chrześcijański. Zostali wybrani jako "wybrane pokolenie", w czasie gdy zarówno Chrystus, jak i Jan Chrzciciel określali dawny lud wybrany jako pokolenie żmij.

O plemię żmijowe, jak możecie, będąc złymi, mówić dobre rzeczy? Bo z obfitości serca mówią usta. Mateusz 12:34.

Pokolenie, które przeminęło, jest „plemieniem żmijowym”, co jest symbolem Szatana — gada prorocत्व biblijnych. Pokolenie, które przeminęło, napełniło swój kielich czasu próby i na przestrzeni czterech pokoleń utrwaliło w sobie charakter żmii. Wykształcili u siebie czoło nierządnic. Dlatego dwudziestu pięciu starców w ósmym rozdziale Księgi Ezechiela jest gotowych oddawać pokłon słońcu. Ukształtowali w sobie charakter papieżstwa.

Poselstwo trzeciego anioła zostało ogłoszone światu, ostrzegając ludzi przed przyjęciem znamienia bestii lub jej obrazu na czoło albo na rękę. Przyjęcie tego znamienia oznacza

podjęcie tej samej decyzji, co bestia, oraz opowiadanie się za tymi samymi ideami, w bezpośredniej sprzeczności ze Słowem Bożym. Review and Herald, 13 lipca 1897.

Znamię bestii to znamię człowieka grzechu, który jest papieżem rzymskim i ziemskim przedstawicielem Szatana. Przyjąć ten sam sposób myślenia co bestia, to przyjąć ten sam sposób myślenia co Szatan, który jest symbolicznie przedstawiany jako żmija.

Aby zapewnić sobie doczesne korzyści i zaszczyty, Kościół został skłoniony do zabiegania o przychyłność i poparcie wielkich tego świata; a odrzuciwszy w ten sposób Chrystusa, został nakłoniony do uznania zwierzchnictwa przedstawiciela Szatana — biskupa Rzymu. Wielki spór, 50.

U ostatniego pokolenia niegdyś wybranego ludu charakter odzwierciedla charakter Szatana. „Wybrane pokolenie”, które niegdyś nie było ludem Bożym, jest wybierane poprzez proces próby, przetopienia i oczyszczenia. Ci, którzy przejdą proces próby, zostają wybrani, by być w przymiernej relacji z Bogiem. Pan zawarł przymierze z Kościołem chrześcijańskim, potem ponownie z adwentyzmem millerowskim i czyni to ponownie ze stu czterdziestoma czterema tysiącami.

Kiedy Pan zawiera przymierze z nowo wybranym ludem Bożym (który niegdyś nie był ludem Bożym), przychodzi do nich jako Posłaniec Przymierza. W każdej z trzech historii, które wypełniają trzeci rozdział Księgi Malachiasza, pojawia się posłaniec, który przygotowuje drogę dla Posłańca Przymierza. Pierwszym posłańcem był Jan Chrzciciel, który był typem drugiego i trzeciego posłańca. Drugim posłańcem był William Miller. Razem prorocze cechy Jana Chrzciciela i Williama Millera określają cechy posłańca, który przygotowuje drogę dla Posłańca Przymierza, aby przyszedł i zawarł przymierze ze stu czterdziestoma czterema tysiącami.

Trzej posłańcy, którzy przygotowują drogę dla Chrystusa — Posłańca Przymierza — by mógł nagle przyjść do swojej świątyni, ukazują dzieło dokonujące się w czasie sądu śledczego, które kończy się sądem wykonawczym.

W ostatnich dniach historii tej ziemi przymierze Boże z Jego ludem zachowującym przykazania ma zostać odnowione. "W owym dniu zawrę dla nich przymierze ze zwierzętami polnymi, z ptactwem niebios i z pełzającymi stworzeniami ziemi; i usunę z ziemi łuk, miecz i wojnę, i sprawię, że będą mieszkać bezpiecznie. I zaślubię cię sobie na wieki; tak, zaślubię cię sobie w sprawiedliwości i w prawie, i w łaskawości, i w miłosierdziu. Zaślubię cię sobie także w wierności; i poznasz Pana."

"I stanie się w owym dniu: wysłucham — mówi Pan — wysłucham niebios, a one wysłuchają ziemi; a ziemia wysłucha zboża, wina i oliwy; a one wysłuchają Jizreel. I posieję ją sobie na ziemi; i zmiłuję się nad tą, która nie dostała miłosierdzia; i powiem do tych, którzy nie byli moim ludem: Jesteście moim ludem; a oni powiedzą: Ty jesteś moim Bogiem." Ozeasz 2:14-23.

„W owym dniu, . . . resztko Izraela i ci, którzy ocaleli z domu Jakuba, . . . oprą się w prawdzie na Panu, Świętym Izraela.” Izajasza 10:20. Z „każdego narodu, plemienia, języka i ludu” będą

tacy, którzy z radością odpowiedzą na poselstwo: ‚Bójcie się Boga i oddajcie Mu chwałę, gdyż nadeszła godzina Jego sądu.‘ Odwrócą się od każdego bożka, który wiąże ich z tą ziemią, i będą ‚oddawać cześć Temu, który uczynił niebo i ziemię, morze i źródła wód.‘ Uwolnią się od wszelkich uwikłań i staną przed światem jako pomniki Bożego miłosierdzia. Posłuszni każdemu Bożemu wymaganiu zostaną rozpoznani przez aniołów i ludzi jako ci, którzy ‚zachowują przykazania Boże i wiarę Jezusa‘. Objawienie 14:6-7, 12.

„Oto nadchodzą dni, mówi Pan, gdy oracz dogoni żniwiarza, a deptający winogrona – siewcę; a góry będą ociekać słodkim winem, a wszystkie pagórki stopnieją. I odwrócę [odwrócę] niewolę mojego ludu Izraela, i odbudują spustoszone miasta i zamieszkają w nich; i zasadzą winnice i będą pić ich wino; założą też ogrody i będą jeść ich owoce. I zasadzę ich na ich ziemi i nie będą już wyrwani ze swojej ziemi, którą im dałem, mówi Pan, twój Bóg. Amosa 9:13-15.” Review and Herald, 26 lutego 1914.

Trzeci rozdział Księgi Malachiasza wypełnił się za czasów Chrystusa i w czasach millerystów, a te dwie historie wskazują na jego wypełnienie w dniach ostatecznych. Siostra White wiąże wypełnienie trzeciego rozdziału Księgi Malachiasza z dziełem oczyszczenia świątyni dokonany przez Chrystusa.

"Oczyszczając świątynię z kupujących i sprzedających tego świata, Jezus zapowiedział swoją misję oczyszczenia serca ze skalania grzechem — z ziemskich pragnień, samolubnych żądz, złych nawyków, które kalają duszę. Cytat: Malachiasz 3:1–3." Pragnienie wieków, 161.

Oczyszczenie świątyni przez Chrystusa symbolizowało Jego dzieło oczyszczania serca skruszonego grzesznika. W swojej posłudze wśród ludzi dwukrotnie oczyścił ziemską świątynię.

Prorok mówi: 'Widziałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc; a ziemia zajaśniała od jego chwały. I zawołał donośnie potężnym głosem, mówiąc: Babilon wielki upadł, upadł i stał się siedliskiem demonów' (Objawienie 18:1, 2). Jest to to samo poselstwo, które zostało przekazane przez drugiego anioła. Babilon upadł, 'ponieważ napoił wszystkie narody winem zapalczywości swego nierządu' (Objawienie 14:8). Cóż to za wino? — Jego fałszywe nauki. Dał światu fałszywy Sabat zamiast Sabatu czwartego przykazania i powtórzył kłamstwo, które Szatan po raz pierwszy powiedział Ewie w Edenie — o naturalnej nieśmiertelności duszy. Wiele pokrewnych błędów rozpowszechnił szeroko i daleko, 'nauczając nauk, które są przykazaniami ludzkimi' (Mateusza 15:9).

Gdy Jezus rozpoczął swoją publiczną działalność, oczyścił Świątynię z jej świętokradczego zbezczeszczenia. Wśród ostatnich aktów Jego działalności było drugie oczyszczenie Świątyni. Tak też w ostatnim dziele dla ostrzeżenia świata do kościołów kierowane są dwa odrębne wezwania. Poselstwo drugiego anioła brzmi: „Upadł, upadł Babilon, to wielkie miasto, ponieważ napoił wszystkie narody winem gniewu swego nierządu” (Objawienie 14:8). A w głośnym okrzyku poselstwa trzeciego anioła słychać z nieba głos mówiący: „Wyjdźcie z niego, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jego grzechów i aby was nie dotknęły jego plagi. Gdy jego grzechy dosięgły aż do nieba, a Bóg wspomniał jego nieprawości” (Objawienie 18:4, 5). Wybrane poselstwa, księga 2, 118.

W wypełnieniu trzeciego rozdziału Księgi Malachiasza Jan Chrzciciel był posłańcem, który przygotował Jezusowi, jako Posłańcowi Przymierza, nagłe przyjście do Jego świątyni i jej dwukrotne oczyszczenie. W czasie swojej trzyipółletniej służby oczyścił świątynię na początku i na końcu swojej działalności, ukazując w ten sposób, że dzieło oczyszczenia ma początek, który obrazuje koniec. Jezus zawsze ilustruje koniec początkiem i, zgodnie z Jego dziełem jako Alfa i Omega, okres trzech i pół roku rozpoczął się i zakończył oczyszczeniem świątyni.

Pod koniec trzech i pół roku przelał krew, która potwierdziła przymierze, wypełniając proroctwo z dziewiątego rozdziału Księgi Daniela, że potwierdzi przymierze z wieloma na jeden tydzień, w połowie którego zostanie zgładzony.

A po sześćdziesięciu dwóch tygodniach Mesjasz zostanie zgładzony, lecz nie dla siebie; a lud księcia, który nadejdzie, zniszczy miasto i świątynię; a jego koniec nastąpi jak powódź, i aż do końca wojny postanowione są spustoszenia. I utwierdzi przymierze z wieloma na jeden tydzień; a w połowie tygodnia sprawi, że ustanie ofiara i dar ofiarny, a z powodu szerszenia się obrzydliwości uczyni spustoszenie, aż do dopełnienia, a to, co postanowione, zostanie wylane na spustoszenie. Daniela 9:26, 27.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

"Można by napisać stronę za stroną na temat tych spraw. Całe konferencje stają się przesiąknięte tymi samymi wypaczonymi zasadami. 'Gdyż bogacze jego pełni są przemocy, a mieszkańcy jego mówią kłamstwa, a język ich jest zdrażliwy w ich ustach.' Pan będzie działał, aby oczyścić swój Kościół. Zaprawdę mówię wam, Pan wkrótce odwróci i przewróci w instytucjach noszących Jego imię."

Kiedy dokładnie rozpocznie się ten proces oczyszczania, nie potrafię powiedzieć, ale nie zostanie długo odwleczony. Ten, który ma w ręku wiejadło, oczyści swoją świątynię z moralnego skalania. Dokładnie oczyści swoje klepisko. Bóg ma spór ze wszystkimi, którzy dopuszczają się choćby najmniejszej niesprawiedliwości; bo czyniąc tak, odrzucają władzę Boga i narażają na niebezpieczeństwo swój udział w pojednaniu, w odkupieniu, którego podjął się Chrystus dla każdego syna i każdej córki Adama. Czy opłaci się obrać drogę obrzydliwą w oczach Boga? Czy opłaci się kłaść na wasze kadzielnice obcy ogień, aby ofiarować go przed Bogiem, i twierdzić, że to nie ma znaczenia?

Nie było to według Bożego porządku, by tak wiele koncentrować w Battle Creek. Zaistniał teraz stan rzeczy, który został mi ukazany jako ostrzeżenie. Boli mnie serce na ten widok. Pan dawał ostrzeżenia, aby zapobiec temu demoralizującemu stanowi rzeczy, lecz nie zważano na nie. „Wy jesteście solą ziemi; lecz jeśli sól zwietrzeje, czymże ją posolić? Na nic się już nie przyda, chyba żeby ją wyrzucić i podeptać przez ludzi.”

„Apeluję do moich braci, aby się przebudzili. Jeżeli szybko nie nastąpi zmiana, będę musiał przedstawić fakty ludowi; bo ten stan rzeczy musi się zmienić; nienawróceni ludzie nie mogą już dłużej być zarządcami i dyrektorami w tak ważnym i świętym dziele. Razem z Dawidem jesteśmy zmuszeni powiedzieć: «Czas, Panie, abys działał, bo unieważnili Twoje prawo.»”
Special Testimonies, 30, 31.